

URL: <http://urakparaki.com/?m=4&ID=100967>

ავტორი: გუმგუზა

ჟანრი: პროზა

გამოქვეყნების დრო: 2018-08-10 13:34:09

ქუთაისი-იუპიგერი

კომპიუტერი, მაგიდა , სკამი, ქსეროქსი, პრინტერი და ოთხასამდე მომუშავე გვინის ნეირონები ცდილობენ კომპანიის წინ წაწევას.

ამწამს როცა ამას კითხულობ გაბრიელი სამსახურის სკამზე ზის. გაბრიელი პირდაპირ თქვენ რომ გიყვებოდეთ თავის ისტორიას ალბათ შემოგრიადლებოდა სკამიდან და ესე დაიწყებდა - “მისმინე მკითხველო” - ალბათ ამ მომენტში გარშემო მოძრავი ხალხი საქმიანი სახით და საქმიანი ფურცლებით გაშემდებოდა - “სამსახურში რამდენიმე ბანდაა” - მერე გაბრიელი ადგებოდა და კამერა ნელ-ნელა მას გაყვებოდა, ალბათ ამ დროს გაბრიელი ბანდების ჩემოთვლას დაიწყებდა - “ესენია კარიერისგები, მორწუნები, საყვარლები, პოხუისგები” - და ამ დროს გაბრიელი თითის ღატაკუნებით ისევ ყველას აამოძრავებდა - “ალბათ მუსიკა მოუხდება მკითხველო” - ამასაც იტყოდა. შემდეგ ოფისში შემოვიდოდნენ რომელიმე ამერიკული ფეხბურთის გამამხნეველები გუნდი, თავისი საყვირებით, ბარაბნებით, გოგონებით, რომლებსაც ხელის მაგივრად ფუნფულა საყვარელი ფერად-ფერადი ნაჭრები ეკავებოდათ. უხალისო ფაციფუცს ხმამაღალი მუსიკა გაარღვევდა, შემდეგ ყველა ბანდები წამოხტებოდნენ და რითმულად რამე სახალისო სიმღერას იმღერებდნენ , მუზიკლის სტილში.

მაგრამ სამწუხაროდ გაბრიელი არ გელაპარაკებდა, თავისთვის გორგოლაჭებიან სკამზე ზის, ექსელი აქვს ამოშლილი და გემოთაღნიშნული სიგუჟაცია მხოლოდ ყურსასმენებში გაჟღერდებოდა მუსიკამ გამოიწვია მისივე თავში.

“თქვენთან მეილია” - აციმციმდა რადიაციული ეკრანის მარჯვენა კუთხეში მინიშნება.

გაბრიელმა უხალისოდ გახსნა წერილი - “ბილეთი: ქუთაისი - იუპიგერი- გაფრენა ჩვენი დროით 18:00 წთ-ზე” - უხალისოდ, ხელის მარტივი მოძრაობით წაშალა შეტყობინება, რომელიც ალბათ მეგობრის ან თუნდაც რომელიღაც თანამშრომლის უკბილო ხუმრობას უფრო გავდა ვიდრე სიმართლეს.

გადაჭედულ მუნიციპალურ გრანსპორტში უკმაყოფილების და ოფლის სუნი ერთიანად აღიმჩნებდა გაბრიელს. შეგრძნების გადასაფარად მარშუტკის ზედა ლუქიდან იყურებოდა, საიდანაც სადღაც შორს ისევ ჩანდა ლურჯი ცა, ლუქის გარშემო ერთმანეთს ენაცვლებოდა სივრცისკენ ამიღული ხელოვნური კორპუსები და ბუნებრივი ხეები. ასევე ჩიგური ავიაციით დასერილი ცისფერი ჰორიზონტი - “ალბათ თურქიშ-ჩიგი ეარლაინსის” ჩიგები არიან - გაიფიქრა და თავს დროებითი მოღუწების უფლება მისცა.

დასვენების დროს ხშირად თავის თავთან განიხილავდა რეალობასთან არც ისე მიახლოებულ სიმშრებს, რომელიც უხვად იყო მის ცხოვრებაში, მაგალითად :

გუმინ ღამე.

როდესაც ბინდებოდა, წვიმდა და გაჩერებაზეც არავინ იყოფებოდა მის წინ მანქანა გაჩერდა, შუშა ჩამოიწია და არც მეტი არც ნაკლები ირემმა გადმოყო რქებით დაგოგინილი თავი, რომლის მომთხოვნი გონიც შემდეგნაირად ჟღერდა:

-გაბრიელ, დაჯექი გზაში აგისხნით !!! - აშკარა იყო გაბრიელს ირემი იცნობდა. ეჭვით ნელ-ნელა მიუახლოვდა მანქანას და ოცდაოთხის გამოღებული კარიდან უკანა სავარძელზე ფრთხილად დაეშვა. მანქანის წითლად განათებულ ინტერიერს თვალი მოავლო.

მის გვერძე წითელ კაბაში გამოწყობილი არცთისე დიდი ასაკის კოპლებიანი შველი იჯდა. რულთან მხარბეჭიან ფურირემს მოეკალათებინა, რომელსაც ბაიკერის გყავის კურგა ამშვენებდა წარწერით - “შენი ღმერთი აქ არ არის !!!”. ხოლო მის გვერძე საშვალოდ ოცდაორი წლის ასაკის ირემი,თეთრი მაისურით, რომელსაც მკლავზე კუსტარულად გაკეთებული გატყ ამშვენებდა გექსკით - “ღონთ ფორგეთ მაზერ დიარ !!” “ალბათ მონაზე გაიკეთა” - გაიფიქრა გაბრიელმა - “ირმების მონაზე”.

-აბა გაბრიელ გუშინ მოგეწონა ? - ღაიწყო ღიალოგი ფურიერმმა და თავისი ირმული, ცოგა ნაღვლიანი თვალებით უკანახელვის სარკიდან შეხედა.

-რა უნდა მომწონებოდა ? - მორიდებით ჩაილაპარაკა ბიჭმა და თვალი წვიმისაწმენდს გაუსწორა.

-ხომ გითხარი არეული აქვს რამსები - ფურიერმმა გვერდით მჯდომ ირემს გადახედა.

-ნწწწწწწწწწ - უკმაყოფილების ნიშნად გაბრიელის გვერდით მჯდომმა შველმა რამდენიმე მარტივი ბგერა ამოუშვა, შემდეგ გაბრიელისკენ შემოგრიალდა - გაბო - მიმართა შინარულად, ამკარად შევლთანაც ღიმი ხნის ურთიერთობა აკავშირებდა - თავიდან იყო და ამბობდი რეალურები არ ხართ მეჩვენებო, შემდეგ ჩვენს წვეულებაზე რამდენიმეჯერ იყავი....

-ის გახსოვთ - უადგილო ადგილას ჩაერთო გაგუიანი - თავიდან რომ ყვიროდა ირმები არ ლაპარაკობთო წვეულებიდან გაქცევას რომ ცდილობდა და დათვმა რომ შემოაღო კარი, ხელში ლულისქილები რომ ეკავა , მის დანახვაზე რა სახე ქონდა.

-ჰაჰაჰაჰაჰაჰა - გულიანად გაიციინა გყავისკურტიანი და ჩლიქი საჭეს დაარტყა - როგორ არ მახსოვს მაგარი ტიპი ხარ გაბრიელ - თქვა და მთლიანი ტანით ბიჭისკენ შემოგრიალდა.

-ფრთხილად რულთან მიხარ - გაბრაზდა კაბიანი შველი.

-კიდე ის შენ რომ გეგვეწებოდა რქებზე ხელი შემახებინეო რას გეძახდა ? ? ? - დამცინავად გადახედა მესაჭემ გატუიანს - აა ხო გამახსენდა რქაგრაკას ჰაჰაჰაჰაჰა რქაგრაკა მაგარი სახელი შეგიჩნია - გატუიანი ჩუმად იყურებოდა წინ, გყავისკურტიანის ისტორია ამკარად არ სიაშოვნებდა.

-დღეს რას ვაპირებთ ? - გაბრიელი მიხვდა უბრალოდ თამაშში უნდა აყოლოდა დამსწრეებს, ისე შეიძლება გაგიჟებულყო, ან მინიმუმ დაცინვის საგანი გამხდარიყო.

-ეგრე რა - გატუიანი ირემი გამოცოცხლდა - რას ვაპირებთ და - ეხლა ის შემოგრიალდა გაბრიელისკენ - ელისსთან მივდივართ.

-ძალიან გთხოვთ ის ფლაკონი არ მივცეთ ელისს მერე რომ დათვრება სვამს იმრდება და გვინს გყნავს სიმმარში ვარ ყველა უნდა გაგტყლიგოთო - უკმაყოფილების ნიშნად თვალები მანქანის სახურავისკენ ალაპერო შველმა.

-კურდღელთან კიდეც არის ? - იკითხა ინტერესით გატუიანმა.

-არა შე ჩემა დაშორდნენ არ იცოლი ? - იყო მკვირცლი პასუხი.

-კაი მაშინ დავეჩალიჩები - თავისთვის ჩაილაპარაკა “ღონთფორგეთმაზერდიარმა” და წინაკბილებით ლაქი სთრაიქის კოლოფიდან სიგარეტი ამოაძვრინა - მოწვევ ? - შემოგრიალდა ისევ გაბრიელისკენ.

-კი რატომაც არა - ირემს ლაქი გამოართვა და ფანჯრიდან გაიხედა.

უკვე აღარ წვინდა, მანქანა ნელ-ნელა მიყვებოდა ასფალტს. გაბრიელი ვეღარ ხედავდა ქალაქის ხელოვნურ კორპუსებს, მხოლოდ ტყეში აქაიქ მდგარი რამდენიმე სოფლის სახლის საკვამურიდან ამოდიოდა თეთრი კვამლი. თეთრი კვამლი ამოვიდა გაბრიელის ფილტვებიდანაც.

-რამდენიმე წუთიც და მივალთ - ავგოსტრადიდან გადაუხვია ფურიერმმა მოხრეშილ დაკლანკილ სოფლის გზაზე გადავიდა, რომელიც სადღაც ტყის სიღრმეში იკარგებოდა. სიჩუმეს არცერთი ირემი არ არღვევა.

-ღმერთო რა კარგი ჰაერია - შველმა ფანჯარას ჩამოუწია და ღრმად შეიყნოსა სუფთა ჟანგბადი - ნეგავ აქ ვცხოვრობდეთ, რა გვინდა ქალაქში ? გვეყოლებოდა პაგარა ნუკრები - და კაბიანმა ჩლიქი გაბრიელს ჩაკიდა - შენ მეტყევე იქნებოდი , მე სადილს მოგიმზადებდი , მერე საღმე ბუსთან შევიყვანდით სკოლაში ბავშვებს, ვარდისფერ ჩანთებს ვუყიდდით მოლი წამოვიდეთ.

-იცი ... - გაბრიელი ოღნავ დაიბნა - მერე ვილაპარაკოთ ამაზე - არადა რატომღაც გულიისიღმეში ძალიან მოუნდა შევლთან ცხოვრება, წარმოიდგინა როგორ მუშაობდა, მთელი დღე და შემდეგ დაღლილი სახლში მისული რამდენიმე ნუკრთან ერთად თბილ საბანში ეძინა.

-ესეც ასე მოვედით - თქვა გყავისკურტიანმა და მანქანა ლამაზ პაგარა სახლთან გააჩერა. ფანჯრებიდან სახლლის მკრთალი შუქი გამდიოდა. ფურიერმმა ფრთხილად გადავიდა მანქანიდან, რქებით სახურავი რომ არ დაეკაწრა. გატუიანს შედარბით პაგარა რქები ამშვენებდა და ზედმეტი ძალისხმევის გარეშე გადასკუპდა, მათ გაბრიელიც მიყვა.

-როგორც იქნა ამოაღწიეთ - კარებშივე შეეგება სტუმრებს ცისფერკაბიანი ელისი - ვა გაბრიელიც წამოგიყვანიათ გამარჯობა გაბო .

-გამარჯობა - უპასუხა ცოგა დაბნეულად გაბრიელმა

-რა ჭირს ამას კიდე ბოდავს რეალობაარარეალობაზე ? - იკითხა ელისმა

გაბრიელს პასუხისთვის ყურადღება აღარ მიუქცევია, ყურადღების ცენტრში შველი აღმოჩნდა, რომელიც ეს ეს

არის მანქანიდან გადმოსულიყო, კოპლებიანი წითელი კაბა გაესწორებინა, ფეხზე თეთრი კონვერსები სიმსუბუქეს მაგებდა. გაუამრებლად შევიდა ელისის სახლში.

ოთახი მყუდროდ იყო მოწყობილი, ხის სუნმა მშობლიური სოფელი მოაგონა ციცინათელების დევნაში გაოფლილი, ლახანკაში მობანავე დასვრილი სხეული და კიდევ თბილი საბანი და სიმყუდროვე. მიხვდა რომ არაფერი არ უნდა გაკვირვებოდა ამიტომაც მდივანზე მწვანე ყვავილებიან შორტებში გამოწყობილი უცხოპლანეტელი ჩვეულებრივ მოვლენად აღიქვა, რომელიც ღიღრონ შავ თვალებს ზანგად ახამხამებდა.

-დაჯე გაბრიელ - თქვა წელსშემოთ შიშველმა უცხოპლანეტელმა და თავისი სკამი დაუთო - ჩვენ ღროში ადამიანი ადამიანს აღარ ცნობს, უცხოპლანეტელი უცხოპლანეტელს - დაიწყო ყვავილებიან შორტებიანმა და გაბრიელის გვერდით ადგილი მოიკალათა - აღრე ჩვენი ეშინოდით, გვიფრთხოდნენ, სურათებს გვიღებდნენ, ნახეთ უცხოპლანეტელებიო, მაგრამ ღრო შეიცვალა.

-და ეხლა რა შეიცვალა - მორიდებით იკითხა გაბრიელმა.

-გაბრიელ ლიმონათი გინდა ? - საკუჭნაოლა გამოსძახა ელისმა რომელსაც უკვე ტატუებიანი ირემი სავარაუდოთ როგორც თვითონ თქვა “ეჩალიჩებოდა”

-კი ღიღი სიამოვნებით - იყო პასუხი.

-ზღვისფერი, ალუბლისფერი თუ კოსმოსისფერი ? - ჩვეული სიღინჯით ელისმა.

-კოსმოსისფერი - გაბრიელს ესეთი იშვიათი შემოთავაზება პირველად ჰქონდა თავის ცხოვრებაში.

-ორი კოსმოსისფერი, მე და გაბრიელს, გიორგი შენ რას დალევ ?

-კოსმოსი იყოს ჩემთვისაც - თქვა უცხოპლანეტელმა.

-ჰოდა რას გეუბნებოდი - შემოუტრიალდა გიორგი ისევ გაბრიელს - რა შეიცვალაო მგონი მკითხე ის შეიცვალა რომ საზღვრები გაგვიხსენით ეხლა ყველანი ერთად ვცხოვრობთ.

-ქუთაისი - იუპიტერი გაიფრთხილა - ისევ საუბარში ჩაერთო ეხლა უკვე გყავის კურტკიანი ფურიერები, რომელსაც ლეპტოპი მოეთავსებინა მუხლებზე.

-გულა აბრაგნი ? - იკითხა გიორგიმ.

-ეგრე წერია ვიზიარგალაქსიზე - გაკვირვების ნიშნად ფურიერებმა რქები მოიფხანა - ალბათ ქარების ღროს იაფია არაა.. ეხლა უნდა დავითროთ თორე მერე გაძვირდება.

-ხო წითელ ლაქაში ჩავიდეთ წამოხვალ გაბრიელ ? - იკითხა ფურიერებმა .

-სად წამოვალ ?

-იუპიტერის წითელ ლაქაში სანამ ბილეთები იაფია.

-კი წამოვალ - მოკლედ მოუჭრა გაბრიელმა

-სადაა ჩვენი ლიმონათი ? - იკითხა გიორგიმ - ელისს სადაა ლიმონათი, გამრა ყელი.

-ეხლავე - საკუჭნაოდან ელისი გამოვიდა, ცალ ხელში ფონდოსი ეკავა მეორე ხელით ლურჯ კაბას ისწორებდა, მას მოყვა ტატუებიანი ირემი რომელიც ქამარს იკრავდა - ესეც თქვენი კოსმოსისფერი ლიმონათი.

გაბრიელი გამჭვირვალე ჭიქას დააკვირდა სადაც ვარსკვლავებით მოჭედილი ღამის ცა ანათებდა.

-მოსვი სანამ გალაქტიკები ჩამოყალიბებას დაიწყებენ - აღნიშნა უცხოპლანეტელმა გიორგიმ და ერთი მოყუდებით ნახევრად გამოცალა, გუჩებზე დარჩენილი ვარსკვლავები მახით მოიწმინდა და დაამაგა - მერე გემო აღარ ექნება, როგორც ბაბუაჩემი იცოდა “კოსმოსი აკვანშივე უნდა მოგყნა” - და გულიანად გაიცინა - თორემ აგერ ლიმონათის ქარხნის პარადოქსი ხომ იცი ?

-არა სამწუხაროდ - გაბრიელი უკვე გაუშინაურდა უცხოპლანეტელს - მომიყევი.

-ამან რა არაფერი არ იცის სკლეროზი გაქვს შე ჩემა - ყურადღება გაბრიელისკენ გადმოიგანა ტატუიანმა ირემმა, რომელიც მაგიდის ქვემოთ ელისს ხელს ბარძაყზე უთათუნებდა - კოსმოსური ლიმონათის ქარხნის ეფექტი, ეხლავე მოგიყევი - ხელი ბარძაყს გაუშვა და გაბრიელისკენ შემოტრიალდა - მოკლედ არსებობოდა ლიმონათების ქარხანა.

-მასიური წარმოება - ჩაერთო საუბარში ლეპტოპიანი ფურიერები.

-ხო მასიური წარმოება, სადღაც შიგნით ქარხანაში რაღაცა აფეთქდა იმის შემდეგ კოსმოსური ლიმონათი აქეთ იქით გაიფანტა და ბუხხ - აფეთქების იმიტაციისთვის ყავისფერებწვნიანი ხელები ჰაერში აღმართა

-წარმოიშვა სამყაროები - თვალი ჩაუკგა კოპლებიანმა შევლმა რომელიც აქამდე ჩუმად იჯდა - ასე რომ დამზადება კოსმოსური ლიმონათის არ შეიძლება, არც დაქვევა.

-დაქვევა ? - იკითხა გაბრიელმა.

-ნუ თეორიულად ვერ დააქვევ გენაცვალე - შემოტრიალდა ისევ კოპლებიანი შველი - ანუ თუ საზღვრებს

დაკარგავს შენი ლიმონათი, რომელსაც ამჟამად ჭიქა აკავეს მხოლოდ , გაფართოვდება და ბუხს - ტაგუებიანის მოქმედება გაიმეორა შველმა - წარმოიქმნება ახალი გაფართოვებადი სამყარო რომელსაც ჭიქაში ვეღარ დააბრუნებ.

-ჩვენ კოსმოსურ ლიმონათში ვცხოვრობთ ? - პირდაღებული იკითხა გაბრიელმა.

-ჩვენც და რამდენიმე მილიარდი ტონა დაქცეული კოსმოსური ლიმონათის ხალხები, ჯობია ამაზე არ იფიქრო გვინს აგხდის - და იარაღის იმიტაციის გასაკეთებლად ორი თითი შუბლთან მიიგანა და გაისროლა.

გაბრიელმა კოსმოსური ლიმონათი მოსვა, სამყაროს უკვე დაეწყო ჩამოყალიბება, რამდენილე გალაქტიკა ძლივს გადაუვიდა ყელში, რომლებიც უკვე სპირალისებურად ტრიალებდნენ.

გაბრიელს თავბრუ დაეხვა.

ესე მხნელ თავი არასოდეს ეგრძნო.

სწორედ ამ წამს გააცნობიერა რომ

“სამყაროს დააგემოვნა”

ბოლოს მხოლოდ ელისის და ფურიერემის სიგყვებს მოკრა ყური :

“კარგი ხომ არ გვეთამაშა” - ელისი.

“ესეც ასე ბილეთები მეილზე გამოვაგზავნე” - ფურიერი.

და ადამიანის სიმაღლის რამდენიმე ბანქო ოთახში შემოვიდა.